

Уклањање незаконито подигнутог споменика у Прешеву и масовно рушење гробних обележја, црква и приватних кућа на Косову и Метохији, изнова покреће размишљање о природи српско-албанских односа, али и о начину политичког говора и практичног понашања једне и друге стране.

Српске власти, од избијања првих демонстрација на Косову 1981. године делују легалистички – бране државноправни поредак. Албанци на Косову делују национално хомогено на два начина: широка етничка солидарност уз повремене оружане нападе на легалне органе Републике Србије. Како се њихов националнополитички покрет ширио, тако је начело легалности оштрије брањено. Основна политичка средства тог покрета, како пре НАТО одузимања Косова и Метохије, тако и после, била су говор који је Албанце на Косову и Метохији представљао као жртве српског «фашизма», «геноцида», «мржње према албанском народу» уз *истовремену* широку подршку тихој и кад прилике дозволе масовној репресији према Србима који су тамо живели или још увек живе, али и према мртвима и њиховим обележјима. Тај говор долази из свих крајева у којима живе Албанци.

Подсетимо се година 1999, 2004. и ове 2013. године. Срби се протерују, пале им се куће и имања, руше се цркве и манастири, а када је то обављено, прешло се на гробна места као ове 2013. године. Чињеница да је освета за рушење нелегално подигнутог споменика тако масовна широм Косова и Метохије и државе Албаније, тако брутална да се у широком распону чисте и гробна места показује само једно: пред нама је оно понашање које Карл Попер именује као трибализам или затворено друштво. Чак и да је протест изражен масовно (демонстрације) али само вербално не би се могао оправдати, а шта тек рећи о нападу на мртве и остатке манастира и црква. У том албанском

национализму нема места за аутокритику.

Дакле, видимо да је већ више деценија, у говору и деловању албанског националног покрета, присутан двоглави метод: *оптужиш другу страну за најгора политичка дела а сам их практикујеш против делова демонизоване нације*

. Овај албански покрет против српских интереса на Косову и Метохији, ужива широку етничку подршку не само у покрајини већ и у Албанији, чији председник јасно и гласно говори о албанском уједињењу, што је добар доказ национализма у рђавом смислу а то је оно значење које не води рачуна о интересима друге стране, дакле српске.

Шта да ради српска страна када пред собом има противника који користи двоглави метод борбе против српских интереса на Косову и Метохији? Могла би да се самоуверава да албанска употреба таквих средстава неће довести до њиховог циља. Комбинацијом измишљених оптужби Срба, лажних у најдубљој основи, и масовног насиља над живим и мртвим Србима и њиховим црквеним задужбинама, неће остварити своје свенационалне циљеве. То би био етичкополитички исправан став али чини се, у свету препуном цинизма и лицемерја, не би унео више разума у српско-албанске односе.

Други пут је тежи, али вероватно успешнији. Реч је о обраћању оним иностраним центрима моћи који су дубоко уплетени у српско-албанске односе и који су подржали Албанце на Косову и Метохији на отцепљење да кажу своју реч о двоглавом методу деловања албанског фактора у Србији и на Балкану. Некоме ће се учинити да је то утопија. Нипошто. Заштитници албанске ствари на Косову и Метохији су чувари идеје и праксе отвореног друштва и свих његових карактеристика. Како је могуће да подржавају говор и праксу затвореног друштва које примењују косовски Албанци и албански фактор?

Уз разумевање њихових интереса да подрже албански национални покрет, промотери отвореног друштва би морали да уваже и српске интересе на Косову и Метохији као и да

Србија и двоглави албански метод

Пише: Зоран Аврамовић
уторак, 29 јануар 2013 01:08

се супротстављају двоглавом политичком методу о коме је овде било речи. Надамо се да ће ово обраћање наићи на одобравање и подршку неких политичких струја мишљења у европском спектру отворене демократије. Није могуће да баш сви центри европске политике мисле исто о српско-албанским сукобима.